

Daniels Bog – nummer hundrede og otteoghalvfjerds

Profetiske paralleller: Udfoldelsen af Daniel 11 i de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-04-08

Vers seksten til nitten i Daniel kapitel elleve fremstiller historien begyndende med den snart forestående søndagslov i De Forenede Stater og indtil Michael står frem, og menneskets nådetid afsluttes. Den fremstiller derfor også historien i vers enogfyrre til vers femogfyrre i det samme kapitel.

Men den, som drager imod ham, skal handle efter sin egen vilje, og ingen skal kunne stå sig imod ham; og han skal blive stående i det herlige land, som ved hans hånd skal fortæres. Han skal også rette sit ansigt mod at trænge ind med hele sit riges styrke, og retskafne mænd med ham; således skal han gøre; og han skal give ham kvinders datter for at fordærve hende; men hun skal ikke stå på hans side, ej heller være for ham. Derefter skal han vende sit ansigt mod øerne og indtage mange; men en fyrste skal for sin egen skyld bringe den hån, som han har øvet, til ophør; uden at hans egen hån rammer ham, skal han lade den vende tilbage over ham. Derpå skal han vende sit ansigt mod sit eget lands fæstning; men han skal snuble og falde og ikke findes mere. Daniel 11:16–19.

Da søster White omtalte den endelige opfyldelse af Daniels kapitel elleve, erklærede hun, „at en stor del af den historie, som er blevet opfyldt i denne profeti, vil blive gentaget.” Versene enogfyrre til femogfyrre gentager den profetiske historie i disse vers. Versene blev opfyldt, da det hedenske Rom overtog verdensherredømmet ved først at erobre tre geografiske områder.

„Skønt Egypten ikke kunne stå sig imod Antiokus, kongen i nord, kunne Antiokus ikke stå sig imod romerne, som nu kom imod ham. Ingen riger var længere i stand til at modstå denne opstigende magt. Syrien blev erobret og lagt til Romerriget, da Pompejus i 65 f.Kr. fratog Antiochus Asiaticus hans besiddelser og gjorde Syrien til en romersk provins.

Den samme magt skulle også stå i det hellige land og fortære det. Rom blev forbundet med Guds folk, jøderne, ved en alliance i 162 f.Kr., fra hvilket tidspunkt det indtager en fremtrædende plads i den profetiske kalender. Det erhvervede imidlertid ikke herredømmet over Judæa ved egentlig erobring før 63 f.Kr.; og da skete det på følgende måde.

Da Pompejus vendte tilbage fra sit felttog mod Mithridates, kongen af Pontus, kæmpede to rivaler, Hyrkanos og Aristobulos, om Judæas krone. Deres sag blev forelagt Pompejus, som snart erkendte uretfærdigheden i Aristobulos' krav, men ønskede at udsætte afgørelsen i sagen til efter sit længe ønskede felttog ind i Arabien, idet han lovede derefter at vende tilbage og ordne deres anliggender, sådan som det måtte synes ret og passende. Aristobulos, som gennemskuede Pompejus' egentlige hensigter, skyndte sig tilbage til Judæa, bevæbnede sine undersåtter og forberedte et kraftigt forsvar, fast besluttet på, for enhver pris, at beholde

kronen, som han forudså ville blive tilkendt en anden. Pompejus fulgte tæt efter flygtningen. Da han nærmede sig Jerusalem, kom Aristobulos, idet han begyndte at angre sin handlemåde, ud for at møde ham og søgte at bilægge sagen ved at love fuldstændig underkastelse og store pengesummer. Pompejus antog dette tilbud og sendte Gabinius i spidsen for en afdeling soldater for at modtage pengene. Men da denne generalløjtnant ankom til Jerusalem, fandt han portene lukkede for sig, og fra murens top fik han at vide, at byen ikke ville stå ved overenskomsten.

„Pompejus, for ikke ustraffet at lade sig bedrage på denne måde, lod Aristobulus, som han havde beholdt hos sig, lægge i lænker og drog straks mod Jerusalem med hele sin hær. Aristobulus' tilhængere var for at forsvare stedet; Hyrcanus' for at åbne portene. Da de sidstnævnte var i flertal og fik overtaget, blev Pompejus givet fri adgang til byen. Derefter trak Aristobulus' tilhængere sig tilbage til tempelbjerget, fuldt besluttede på at forsvare dette sted, ligesom Pompejus var fast besluttet på at indtage det. Ved udgangen af tre måneder var der blevet slået en tilstrækkelig åbning i muren til et stormangreb, og stedet blev taget med sværdets magt. I det frygtelige blodbad, som fulgte, blev tolv tusind mennesker dræbt. Det var et gribende syn, bemærker historieskriveren, at se præsterne, som på det tidspunkt var optaget af den guddommelige tjeneste, med rolig hånd og fast forsæt fortsætte deres sædvanlige gerning, tilsyneladende uberørte af den vilde larm, skønt deres venner overalt omkring dem blev givet til slagtning, og skønt ofte deres eget blod blandedes med blodet fra deres ofre.“

„Efter at have gjort ende på krigen nedbrød Pompejus Jerusalems mure, overførte flere byer fra Judæas myndighedsområde til Syriens og pålagde jøderne skat. Således blev Jerusalem for første gang ved erobring lagt i hænderne på den magt, som skulle holde det 'herlige land' i sit jerngreb, indtil den fuldstændig havde fortæret det.

“VERS 17. Han skal også rette sit ansigt mod at trænge ind med styrken af hele sit rige, og retskafne skal være med ham; således skal han gøre; og han skal give ham kvinders datter for at fordærve hende; men hun skal ikke blive stående på hans side, heller ikke være for ham.”

“Biskop Newton giver en anden læsning af dette vers, som synes tydeligere at udtrykke meningen, således: 'Han skal også vende sit ansigt mod med magt at trænge ind i hele riget.' Vers 16 førte os ned til romernes erobring af Syrien og Judæa. Rom havde tidligere erobret Makedonien og Thrakien. Egypten var nu alt, hvad der stod tilbage af Alexanders 'hele rige', som ikke var bragt i underkastelse under den romerske magt, hvilken magt nu vendte sit ansigt mod med magt at trænge ind i dette land.

„Ptolemæus Auletes døde i 51 f.Kr. Han efterlod kronen og kongeriget Egypten til sin ældste søn og datter, Ptolemæus og Kleopatra. Det var fastsat i hans testamente, at de skulle indgå ægteskab med hinanden og regere i fællesskab; og fordi de var unge, blev de stillet under romernes værgemål. Det romerske folk påtog sig dette ansvar og udnævnte Pompejus til værge for Egyptens unge arvinger.

„Da der kort efter var udbrudt en strid mellem Pompejus og Cæsar, blev det berømte slag ved Farsalos udkæmpet mellem de to hærførere. Pompejus, som led nederlag, flygtede til Egypten. Cæsar fulgte ham straks dertil; men før hans ankomst blev Pompejus på nederdrægtig vis

myrdet af Ptolemæus, hvis formynder han var blevet udnævnt til. Cæsar overtog derfor den udnævnelse, som var blevet givet Pompejus, som formynder for Ptolemæus og Kleopatra. Han fandt Egypten i oprør som følge af indre uroligheder, idet Ptolemæus og Kleopatra var blevet fjendtlige mod hinanden, og hun var blevet berøvet sin del i regeringen. Til trods herfor tøvede han ikke med at gå i land i Alexandria med sin lille styrke, 800 ryttere og 3200 fodfolk, tage striden under påkendelse og påtage sig dens bilæggelse. Da urolighederne tiltog dag for dag, fandt Cæsar sin lille styrke utilstrækkelig til at holde sin stilling, og da han var ude af stand til at forlade Egypten på grund af nordenvinden, som blæste på den årstid, sendte han bud til Asien og befalede, at alle de tropper, han havde i den egn, snarest muligt skulle komme ham til hjælp.“

„På den mest hovmodige måde dekreterede han, at Ptolemaios og Kleopatra skulle opløse deres hære, møde frem for ham til en bilæggelse af deres stridigheder og rette sig efter hans afgørelse. Da Egypten var et selvstændigt kongerige, blev dette hovmodige dekret betragtet som en krænkelse af dets kongelige værdighed, hvilket egypterne, dybt forbitrede, besvarede ved at gribe til våben. Cæsar svarede, at han handlede i kraft af deres fader Auletes’ testamente, idet denne havde stillet sine børn under det romerske senats og folks værgemål, hvis hele myndighed nu var overdraget til hans person som konsul; og at han som værge havde ret til at mægle imellem dem.

Sagen blev til sidst forelagt ham, og der blev udpeget talsmænd til at føre de respektive parter sag. Kleopatra, som kendte den store romerske erobrers svaghed, dømte, at hendes skønne fremtræden ville være mere virksom til at sikre en dom til hendes fordel end nogen talsmand, hun kunne tage i sin tjeneste. For at nå frem til ham uden at blive opdaget greb hun til følgende list: Hun lagde sig udstrakt i fuld længde i en bylte af klæder; Apollodoros, hendes sicilianske tjener, svøbte den ind i et klæde, bandt det sammen med en rem og løftede det op på sine herkuliske skuldre og søgte derpå til Cæsars gemakker. Under påskud af at have en gave til den romerske feltherre blev han lukket ind gennem citadellets port, trådte frem i Cæsars nærværelse og lagde byrden ned for hans fødder. Da Cæsar havde løst dette levende bylte op, se! den skønne Kleopatra stod foran ham. Han var langt fra utilfreds med denne list, og da han var af en karakter, som beskrives i 2 Peter 2:14, havde det første syn af en så smuk person, siger Rollin, fuldstændig den virkning på ham, som hun havde ønsket.

»Cæsar bestemte omsider, at broderen og søsteren skulle indtage tronen i fællesskab, i overensstemmelse med testamentets hensigt. Pothinus, den øverste statsminister, som i hovedsagen havde været virksom med til at fordrive Kleopatra fra tronen, frygtede følgerne af hendes genindsættelse. Han begyndte derfor at ophidse misundelse og fjendtlighed mod Cæsar ved blandt folket at lade forstå, at han til sidst agtede at give Kleopatra enevælden. Åbenlyst oprør fulgte snart. Achilles rykkede i spidsen for 20.000 mand frem for at drive Cæsar ud af Alexandria. Ved med dygtighed at anbringe sin lille styrke i byens gader og gyder fandt Cæsar ingen vanskelighed i at slå angrebet tilbage. Egypterne forsøgte at ødelægge hans flåde. Han gengældte det ved at brænde deres. Da nogle af de brændende skibe drev ind nær kajen, antændtes flere af byens bygninger, og det berømte alexandrinske bibliotek, som rummede næsten 400.000 bind, blev ødelagt.«

Da krigen blev stadig mere truende, sendte Cæsar bud til alle de omliggende lande om hjælp. En stor flåde kom fra Lilleasien ham til undsætning. Mithridates drog mod Egypten med en hær, der var udskrevet i Syrien og Kilikien. Antipater, idumæeren, sluttede sig til ham med 3.000 jøder. Jøderne, som beherskede passene ind til Egypten, tillod hæren at drage videre uden afbrydelse. Uden dette samarbejde fra deres side måtte hele planen være slået fejl. Denne hærs ankomst afgjorde kampen. Et afgørende slag blev udkæmpet nær Nilen, hvilket resulterede i en fuldstændig sejr for Cæsar. Ptolemæus, som forsøgte at undslippe, druknede i floden. Alexandria og hele Egypten underkastede sig derpå sejrherren. Rom var nu trængt ind i og havde opslugt hele Alexanders oprindelige rige.

Med tekstens „de oprigtige“ menes der uden tvivl jøderne, som ydede ham den allerede omtalte bistand. Uden denne måtte han være mislykkedes; med den underlagde han i år 47 f.Kr. Egypten fuldstændigt sin magt.

“‘Kvindes datter, idet hun fordærver hende.’ Den lidenskab, som Cæsar havde fattet for Kleopatra, med hvem han fik én søn, angives af historieskriveren som den eneste grund til, at han påtog sig et så farligt felttog som den egyptiske krig. Dette holdt ham i Egypten langt længere, end hans anliggender krævede, idet han tilbragte hele nætter i fest og drikkelag med den fordærvede dronning. ‘Men,’ sagde profeten, ‘hun skal ikke stå på hans side, og heller ikke være for ham.’ Kleopatra sluttede sig siden til Antonius, Augustus Cæsars fjende, og satte hele sin magt ind imod Rom.”

“‘VERS 18. Derefter skal han vende sit ansigt mod øerne og indtage mange; men en fyrste skal for sin egen skyld bringe den hån, som han har tilføjet, til ophør; uden hans egen hån skal han lade den vende tilbage over ham.’”

Krigen mod Farnakes, konge over det kimmeriske Bosporus, drog ham omsider bort fra Egypten. »Ved sin ankomst til det sted, hvor fjenden var,« siger Prideaux, »gik han, uden at give hverken sig selv eller dem noget pusterum, straks til angreb og vandt en fuldstændig sejr over dem; en beretning herom skrev han til en af sine venner med disse tre ord: Veni, vidi, vici; jeg kom, jeg så, jeg sejrede.« Den sidste del af dette vers er indhyllet i nogen uklarhed, og der er delte meninger med hensyn til dens anvendelse. Nogle henfører den til et tidligere tidspunkt i Cæsars liv og mener at finde en opfyldelse i hans strid med Pompejus. Men de forudgående og efterfølgende begivenheder, som tydeligt er afgrænset i profetien, tvinger os til at søge opfyldelsen af denne del af forudsigelsen mellem sejren over Farnakes og Cæsars død i Rom, således som den fremstilles i det følgende vers. En fyldigere historie om denne periode kunne måske bringe begivenheder for dagen, som ville gøre anvendelsen af dette sted uproblematisk.

“‘VERS 19. Så skal han vende sit ansigt mod sit eget lands fæstning; men han skal snuble og falde og ikke findes mere.’”

»Efter denne erobring besejrede Cæsar de sidste tilbageværende rester af Pompejus’ parti, Cato og Scipio i Afrika og Labienus og Varus i Spanien. Da han vendte tilbage til Rom, »hans eget lands fæstning«, blev han gjort til diktator på livstid; og der blev tildelt ham sådanne andre beføjelser og æresbevisninger, at han i virkeligheden blev hele rigets enevældige hersker. Men profeten havde sagt, at han skulle snuble og falde. Sproget antyder, at hans undergang ville

være pludselig og uventet, som når en person ved et tilfælde snubler under sin vandring. Og således faldt denne mand, som kæmpede og vandt fem hundrede slag, indtog ét tusind byer og dræbte en million et hundrede og tooghalvfems tusind mænd, ikke i kampens larm og stridens time, men da han mente, at hans vej var jævn og bestrøet med blomster, og da faren antoges at være langt borte; for idet han tog sæde i senatssalen på sin gyldne trone for af dette legemes hånd at modtage kongenavnet, ramte forræderiets dolk ham pludselig i hjertet. Cassius, Brutus og andre sammensvorne styrtede løs på ham, og han faldt, gennemboret af treogtyve sår. Således snublede og faldt han pludseligt og fandtes ikke mere, 44 f.Kr.« Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Den historiske opfyldelse af det hedenske Rom (kongen i nord), idet det blev indsat på tronen, er en historie, som foregriber historien om det moderne Roms tronbestigelse ved den trefoldige forening, som finder sted ved den snart kommende søndagslov. Denne historie er også forbilledliggjort i vers tredivte til seksogtredivte, som angiver, hvornår pavedømmet første gang blev sat på tronen i 538. Vers sekstende til nittende og vers enogtredivte til seksogtredivte fremstiller begge den endelige opgang og fald for Tyrus' skøge. Denne historie blev også fremstillet i vers femte til niende, da den første konge i nord blev indsat efter at have erobret tre geografiske områder. Derefter indgik han en traktat med kongen i syd, men brød traktaten, og som svar tilføjede kongen i syd et dødeligt sår, og kongen i nord døde i Egyptens fangenskab.

Vers fem til ni, vers seksten til nitten og vers tredivte til seksogtredivte fremstiller tre profetiske linjer, som opfyldes i vers fyrre til femogfyrre. Da Søster White påpegede, at »meget af den historie, som er blevet opfyldt i denne profeti, vil blive gentaget«, betød det i virkeligheden, at hele kapitlet illustrerer vers fyrre til femogfyrre. Vers tyve til toogtyve identificerer Kristi fødsel og død og repræsenterer således endetiden både i 1798 og 1989 ved Hans fødsel, og dernæst repræsenterede Hans død på korset den 22. oktober 1844 og søndagsloven.

Vers treogtyve identificerer forbundet mellem jøderne og Rom under den makkabæiske revoltes historie. „Forbundet“ i denne historie er repræsenteret ved årstallene 161 f.Kr. og 158 f.Kr. Den makkabæiske historie repræsenterer en intern linje, som finder sin begyndelse med et „forbund“ mellem Rom og de makkabæiske jøder, der blev indledt af jøderne, og som til sidst endte med, at jøderne erklærede, at de ingen anden konge havde end Cæsar. Vers treogtyve følger naturligvis efter vers enogtyve og toogtyve, og vers enogtyve identificerer Kristi fødsel, som er en profetisk endetid, og vers toogtyve identificerer korset, som repræsenterer søndagsloven.

Ved korset identificerede jøderne Cæsar (Rom) som deres konge, og »forbundet« i vers treogtyve henviser til begyndelsen på jødernes valg om at tjene Rom, netop ved slutpunktet for jødernes bekendelse af deres troskab mod Rom. Jødernes afslutning, som repræsenteret ved korset, efterfølges af begyndelsen på jødernes forbindelse med Rom.

Vers fireogtyve til tredivte beskriver de tre hundrede og tres år, hvor det hedenske Rom herskede suverænt fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. indtil overførslen af hovedstaden fra Rom til Konstantinopel i året 330. Perioden på tre hundrede og tres år er et forbillede på de tusind to hundrede og tres år, hvor det pavelige Rom herskede suverænt, og tilsammen repræsenterer de perioden fra vers enogfyrre, og den trefoldige union, som indtræffer ved den snart kommende

søndagslov, indtil prøvetidens afslutning.

Alle de profetiske historielinjer i kapitel elleve stemmer overens med de sidste seks vers i Daniel elleve, men det er den profetiske historie fra endetidens begyndelse i 1989, fremstillet i vers fyrre og frem til søndagsloven i vers enogfyrre, som er „den del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage“. Den historie, som er efterladt tom i vers fyrre, er Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver afsejlet, når tiden er nær, lige før nådetiden afsluttes.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

»Vi har Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd, som er profetiens ånd. Uvurderlige skatte kan findes i Guds ord. De, som gransker dette ord, bør holde sindeklart. Aldrig bør de hengive sig til fordærvet appetit i mad eller drikke.«

„Hvis de gør dette, vil hjernen blive forvirret; de vil være ude af stand til at bære belastningen ved at grave dybt for at finde betydningen af de ting, som vedrører afslutningsscenerne i denne jords historie.“

„Når Daniels og Åbenbaringens bøger bliver bedre forstået, vil de troende få en helt anderledes religiøs erfaring. De vil få sådanne glimt af himlens åbne porte, at hjerte og sind vil blive præget af den karakter, som alle må udvikle for at erfare den salighed, der skal være de rene af hjertes løn.

“Herren vil velsigne alle, som ydmygt og sagtnodigt vil søge at forstå det, som er åbenbaret i Johannes’ Åbenbaring. Denne bog rummer så meget, der er svangert med udødelighed og fuldt af herlighed, at alle, som læser og gransker den alvorligt, modtager den velsignelse, som er lovet dem, ‘der hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet deri.’”

En ting vil med sikkerhed blive forstået ved studiet af Johannes’ Åbenbaring — at forbindelsen mellem Gud og hans folk er nær og afgørende.

„En vidunderlig forbindelse ses mellem himlens univers og denne verden. Det, som blev åbenbaret for Daniel, blev senere suppleret ved den åbenbaring, der blev givet Johannes på øen Patmos. Disse to bøger bør studeres omhyggeligt. To gange spurgte Daniel: Hvor længe skal der gå, før tidens ende kommer?“

“Og jeg hørte, men jeg forstod det ikke; da sagde jeg: O min Herre, hvad skal enden blive på disse ting? Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene er tillukkede og beseglede indtil endetiden. Mange skal blive rensede og gjort hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt; og ingen af de ugudelige skal forstå det, men de vise skal forstå det. Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som venter og når frem til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Men gå du bort til enden; for du skal hvile og stå frem til din lod ved dages ende.”

Det var Løven af Judas stamme, som åbnede bogen og gav Johannes åbenbaringen om, hvad der skal ske i disse sidste dage.

„Daniel stod på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd, som var beseglet indtil endens tid, da den første engels budskab skulle forkyndes for vor verden. Disse forhold er af uendelig betydning i disse sidste dage; men medens ‘mange skal renses og gøres hvide og lutres,’ ‘skal de ugudelige handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det.’ Hvor sandt dette er! Synd er overtrædelse af Guds lov; og de, som ikke vil modtage lyset angående Guds lov, vil ikke forstå forkyndelsen af den første, den anden og den tredje engels budskaber. Daniels bog er afseglet i åbenbaringen til Johannes og fører os frem til de sidste scener i denne jords historie.

„Vil vore brødre holde sig for øje, at vi lever midt iblandt de sidste dages farer? Læs Åbenbaringen i forbindelse med Daniel. Undervis i disse ting.“ Testimonies to Ministers, 114, 115.